

Fișă de documentare

Capitolul al VI-lea **ALUNCĂRILE DE TEREN**

ELEMENTELE UNEI ALUNCĂRI DE TEREN

Ce se întâmplă de fapt acolo ?

Apa menține sedimentul într-o stare coezivă (masă coezivă) până la un anumit punct, datorită forțelor capilare. Însă, atunci când sedimente precum nisipul, siltul sau argila devin saturate cu apă, presiunea exercitată de apă crește și preia din greutatea masei de roci acoperitoare. Astfel este micșorată forța de frecare ce se opune componentei tangențiale a forței gravitaționale (g), care acționează în josul pantei. Ca urmare, sedimentele își pierd rezistența, implicit stabilitatea și încep să alunece. În cele mai multe condiții, o pantă evoluează înspre un unghi care permite masei de sedimente (aflată în orice punct din partea superioară a pantei) să fie echilibrată de masa care se mișcă în josul pantei. Aceasta este condiția de echilibru.

Care sunt elementele unei alunecări de teren?

Alunecările de teren prezintă mai multe elemente :

- **frontul de desprindere** (de obicei se prezintă sub forma unui abrupt) sau râpa de desprindere;
- **corpul alunecării** (care cuprinde materialele desprinse și deplasate);
- **fruntea alunecării** (reprezintă partea terminală a alunecării);
- **talpa sau suprafața de alunecare** (planul pe care a avut loc alunecarea).

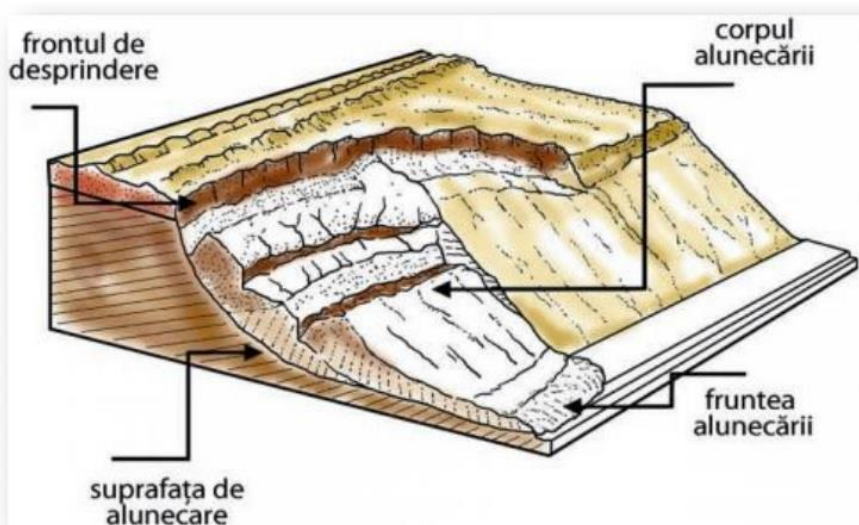

Fig.3. Elementele unei alunecări de teren

FRONTUL DE DESPRINDERE

Frontul de desprindere se mai numește râpa sau nișa (cornișa) de desprindere a alunecării. Aceasta se află pe partea de la obârșia arealului alunecat, situată în amonte de versant; la alunecările profunde râpa poate atinge zeci de metri ; formarea râpei se realizează atât deodată pe toată lungimea, cât și punctual, mișcarea propagându-se pe suprafețe din ce în ce mai mari; în plus ea precede doar parțial deplasarea masei de teren, cele două elemente producându-se aproape concomitent. În funcție de crăpăturile preexistente, de caracteristicile rocii și de evoluția ulterioară, râpa poate avea formă rectilinie, semicirculară, compusă etc.

CORPUL ALUNECĂRII

Suprafața de teren alunecată prezintă elemente morfometrice haotic dispuse. Astfel după elementele predominante de se definesc: alunecări în trepte, în brazde, movile, etc. Între undulările longitudinale se dispun microdenivelări negative cu exces de umiditate, uneori bălți sau mici lacuri, datorită stratului de rocă impermeabilă din patul alunecării.

FRUNTEA ALUNECĂRII (FRONTUL) este partea terminală situată în aval pe versant, la diferite altitudini relative. *Piciorul alunecării* reprezintă intersecția din aval, dintre suprafața de alunecare și suprafața morfologică inițială, neafectată de alunecare.

SUPRAFAȚA DE ALUNECARE sau **PATUL ALUNECĂRII** se observă în secțiune longitudinală, fiind de dimensiuni aproximativ egale cu ale corpului alunecării ; în lungul ei se produce deplasarea de teren, fiind în general bine delimitată. Sunt situații când patul de alunecare este dat de un pachet de roci de diferite grosimi, cu caracteristici fizico-mecanice ce favorizează deplasarea materialelor. În concluzie, ca și râpa de desprindere, suprafața de alunecare trebuie analizată de la caz la caz, în condițiile concrete ale terenului.